U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Teplicích** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 867/2009, o 620,63 EUR s příslušenstvím: žalobkyně **T-Mobile Slovensko, a.s.,** se sídlem v Bratislavě, Vajnorská 100/A, IČO 35705019, a žalované **M. G.**,

t a k t o :

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí (evropský platební rozkaz) ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 13 C 867/2009, o zaplacení 620,63 EUR s příslušenstvím, **j e soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 11. 3. 2010, čj. 13 C 867/2009 - 32, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 23. 5. 2011 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Teplicích, ve věci řízení o evropském platebním rozkazu vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 13 C 867/2009, týkající se zaplacení 620,63 EUR s příslušenstvím.

Z předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Společnost T-Mobile Slovensko, a.s, uzavřela se žalovanou dne 28. 12. 2005 „Zmluvu o pripojení“ (dále jen smlouva) podle ustanovení § 43 a násl. zákona č. 610/2003 Z.z., o elektronických komunikáciách, ve znění pozdějších předpisů a podle ustanovení § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Z.z., Obchodný zákonník, ve znění pozdějších předpisů.

Tentýž den uzavřela žalobkyně se žalovanou Dodatek ke smlouvě na poskytnutí služby RELAX 60, tzv. službu třetích stran (službu obsahu). Žalovaná se zavázala platit žalobkyni za služby elektronických komunikací včetně služeb obsahu. Žalobkyně vystavila žalované fakturu v celkové výši 620,63 EUR, která zahrnovala dlužné částky za služby elektronických komunikací včetně služeb obsahu a smluvní pokutu vyplývající ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. Žalovaná však přes výzvu fakturu neuhradila.

Žalobkyně podala dne 17. 12. 2009 proti žalované u Okresního soudu v Teplicích návrh na vydání evropského platebního rozkazu (dále jen „EPR) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. 12. 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (dále jen „nařízení“), o zaplacení této částky s příslušenstvím.

Okresní soud v Teplicích usnesením ze dne 11. 3. 2010, čj. 13 C 867/2009 - 32, výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. určil, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení dlužných plateb za telekomunikační služby ve výši 623,63 EUR (správně 620,63 EUR), sestávající z poplatků za hovory vyúčtované třemi fakturami. Odkázal na ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., podle kterého soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Podle ustanovení § 104 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudu, nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Navrhovatel konstatoval, že žalobkyně požaduje po žalované dlužnou částku, která představuje cenu za poskytnutí služby elektronických komunikací včetně smluvní pokuty a cenu za služby třetích stran. V části týkající se zaplacení cen za služby obsahu Audiotex se jedná o tzv. služby třetích stran, čili o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací. Konstatoval, že služby tohoto charakteru jsou podle § 1 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích vyjmuty z působnosti zákona, resp. rozhodovací pravomoci ČTÚ. K jejich rozhodování je příslušný soud. V této souvislosti navrhovatel odkázal na usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 99/2009 ze dne 31. 5. 2010. Ve zbylé části pak navrhovatel – vědom si své kompetence k rozhodování sporu tam, kde je to stanoveno zákonem o elektronických komunikacích (kromě popírané služby třetích stran) - vznáší současně pochybnost ohledně své kompetence k vydání evropského platebního rozkazu, postupem podle nařízení o EPR č. 1896/2006. Předně se domnívá, že jako správní orgán příslušný ve věcech podle zákona o elektronických komunikacích, nebyl tímto zákonem zřízen jako soud. Nařízení o EPR v čl. 5, bod 3, stanoví, že „pro účely tohoto nařízení se rozumí – soudem – jakýkoliv orgán v členském státě, který je příslušný k řízení o evropském platebním rozkazu...“. K tomu uvádí citaci z odborné literatury (viz Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. § 201 až 379. Komentář.

1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2009, s. 3186): „čl. 5 obsahuje definice klíčových pojmů, které jsou v nařízení použity... Pojem soud je třeba vykládat v souladu s nařízením Brusel I. Podle něj musí být soud ustaven zákonem, musí být trvalé povahy, nezávislý, s povinnou jurisdikcí, řízením inter partes a aplikujícím právo (rozsudek ESD ve věci Francois De coster proti Collége des bourgmestre et échevins de Watermael – Boitsfort, C-17/00, Sb. SD 2001, s l-09445“). Vzhledem k uvedenému má navrhovatel za to, že i věcně příslušným orgánem k vydání evropského platebního rozkazu je soud.

Zvláštní senát se tak zabýval nejdříve otázkou, zda se Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. 12. 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (viz Úřední věstník L 399, 30/12/2006 S.0001-0032), vztahuje z hlediska působnosti na předmětnou věc. Zatímco Okresní soud v Teplicích se touto otázkou nezabýval vůbec, navrhovatel se na nařízení odvolával v odůvodnění svého návrhu.

Podle nařízení článku 1 písm. a) je účelem tohoto nařízení zavedením řízení o EPR zjednodušit a urychlit soudní řízení týkající se nesporných peněžních nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně“.

Podle článku 2 bodu 1 se nařízení vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, bez ohledu na povahu soudu, nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (“acta iure imperii“).

Podle článku 3 bodu 1 pro účely tohoto nařízení se přeshraničním případem rozumí případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byl podán návrh na vydání platebního rozkazu.

Podle bodu 2 a 3 téhož článku se bydliště určí podle článků 59 a 60 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Rozhodujícím okamžikem pro určení, zda se jedná o přeshraniční případ, je doba, kdy je podán návrh na vydání evropského platebního rozkazu.

Podle článku 6 bodu 1 pro účely použití tohoto nařízení se příslušnost soudu určí v souladu s příslušnými pravidly práva Společenství, zejména s nařízením (ES) č. 44/2001.

Podle bodu 2 téhož článku **vyplývá-li však nárok ze smlouvy uzavřené osobou, spotřebitelem, za účelem, který nelze považovat za výkon její podnikatelské nebo profesní činnosti, a pokud je žalovaným tento spotřebitel, jsou příslušné pouze soudy v členském státě, v němž má žalovaný bydliště ve smyslu článku 59 nařízení (ES) č. 44/2001.**

Podle článku 29 bodu 1 písm. a) do 12. června 2008 členské státy oznámí Komisi soudy, které jsou příslušné vydávat evropský platební rozkaz.

Z výše uvedeného zvláštní senát vyvodil následující:

V daném sporu se jedná o soukromoprávní vztah mezi žalobkyní – společností T-Mobile (SR) a žalovanou (spotřebitelem) tedy subjekty soukromého práva. Vztah mezi žalobcem a žalovanou se navíc řídí slovenským právem. Z čl. 42 odst. 4 slovenského telekomunikačního zákona vyplývá, že účastník je povinen platit cenu za poskytnutou veřejnou službu dle smlouvy o připojení a dle tarifu. Cena za poskytnuté služby tedy není stanovena veřejnoprávními předpisy, ale prostředky soukromého práva (smlouvou).

Nařízení o evropském platebním rozkazu kromě jiného stanoví, že EPR je možné vydat pouze v případě občanských a obchodních věcí, nikoliv však věcí správních. To, že jde o autonomní pojmy evropského práva, vyplývá z judikatury SD EU k bruselské úmluvě a k nařízení Brusel I, kde byly tyto pojmy rovněž použity. Např. C-420/07 Apostolides: „V tomto ohledu je nutné připomenout, že s cílem zajistit v rámci toho, co je možné, rovnost a jednotu práv a povinností vyplývajících z nařízení č. 44/2001 pro členské státy a zúčastněné osoby, je nutné pojem „věci občanské a obchodní“ nevykládat jako pouhý odkaz na vnitrostátní právo jednoho z dotčených států. Uvedený pojem musí být považován za pojem autonomní, který je nutno vykládat s odkazem jednak na cíle a systém uvedeného nařízení, a jednak na obecné zásady vyvozené ze všech vnitrostátních právních řádů (viz rozsudky ze dne 14. října 1976, LTU, 29/76, Recueil, s. 1541, bod 3; ze dne 16. prosince 1980, Rüffer, 814/79, Recueil, s. 3807, bod 7; ze dne 21. dubna 1993, Sonntag, C-172/91, Recueil, s. I-1963, bod 18; ze dne 15. května 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, Recueil, s. I-4867, bod 20; ze dne 18. května 2006, ČEZ, C-343/04, Sb. rozh. s. I-4557, bod 22, jakož i ze dne 15. února 2007, Lechouritou a další, C-292/05, Sb. rozh. s. I-1519, bod 29).

Nerozhodnou je z hlediska určení, zda jde o věc soukromoprávní nebo veřejnoprávní i skutečnost, kdo o nároku žalobce rozhoduje. Dle rozhodnutí SD EU C-172/1991 Sonntag v. Waidmann podstatnou z hlediska věcné působnosti nařízení je povaha uplatněného nároku, popř. povaha nároku, o němž bylo soudem rozhodnuto. Je přitom lhostejno, zda o takovém nároku rozhodl soud v civilním, trestním či správním řízení.

Z předloženého spisu nevyplývá, že by žalovaná při uzavírání smlouvy jednala v rámci výkonu podnikatelské činnosti, zatímco žalobkyně ano. Lze tedy dovodit, že žalovaná uzavírala předmětnou smlouvu v pozici spotřebitele, tedy že šlo o smlouvu spotřebitelskou a že čl. 6 odst. 2 nařízení lze na daný případ aplikovat.

Pro určení mezinárodní příslušnosti je třeba se zabývat otázkou, co se rozumí „soudem“ ve smyslu čl. 6 nařízení. Podle čl. 5 odst. 3 nařízení je „soudem“ jakýkoli orgán v členském státě, který je příslušný k řízení o EPR nebo k jakýmkoli jiným souvisejícím záležitostem. Podle čl. 29 odst. 1 písm. a) nařízení byly členské státy povinny sdělit Komisi informace o „soudech“, které jsou příslušné vydávat evropský platební rozkaz. Na základě sdělení České republiky podle tohoto článku (viz konsolidovaná verze – evropský soudní atlas) se pro určení soudů příslušných pro vydávání evropského platebního rozkazu v České republice použije obecná právní úprava soudní příslušnosti v občanskoprávních věcech obsažená v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen

„občanský soudní řád“). Věcná příslušnost je upravena v § 9 až 12, místní příslušnost v § 84 až 89a občanského soudního řádu.

Na základě výše uvedených zjištění zvláštní senát vyslovil závěr, že o návrhu na vydání EPR v předmětné věci jsou příslušné rozhodovat soudy, konkrétně Okresní soud v Teplicích. Český telekomunikační úřad není ve smyslu předmětného nařízení kompetentním orgánem příslušným k řízení o návrhu na vydání EPR.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Teplicích.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Teplicích pokračovat v původním řízení o podaném návrhu na vydání EPR.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. června 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu